

[Victor Pürschel.]

afsiges. Hvis man med Bestemmelsen i Lovforslaget har til Hensigt at afskære en politisk Drøftelse, er det efter min Mening ikke lykkedes. Det tror jeg nu heller ikke har været Tanken med Bestemmelsen, men den giver jo en Mulighed for, at man, naar det er nødvendigt, kan udsætte Stemmegivningen og Dommens Afsigelse til den følgende Søgnedag, og da vil det meget let, hvis der er en politisk Præsident og han ønsker, at de politiske Partier skal have Mulighed for at drøfte Domsresultatet forinden, ske, at han skønner, at det er nødvendigt at udsætte Stemmegivningen, og saa er den Sag i Orden. Altsaa, Lovens Regel her giver ikke nogen Sikkerhed for det, som i visse Henseender synes tilstræbt, men ikke gennemført.

Endelig er der i § 68 en lille redaktionel Ting. Jeg synes, at naar der i Slutningen af Paragraffen staar, at i øvrigt gør Præsidentens, eventuelt den efter Stemmeordenen ældste i Afgørelsen deltagende Dommers Stemme Udslaget, saa synes jeg, at dette er meget uheldigt formuleret, da man nu har baade en Præsident og en Vicepræsident, og der tillige skal vælges en eventuelt fungerende Præsident, saaledes som det staar i § 4; og da alle Dommerne jo skal deltage i Voteringen, maa formentlig den ældste stemmende altid blive Præsidenten. Der kan naturligvis opstaa en Kollision dèr mellem den første politisk valgte og Præsidenten, hvis disse ikke falder sammen i samme Person. Det kan tænkes, men er det ikke det rimelige, at det er den som Præsident fungerende, hvis Stemme i saa Fald gør Udslaget? Det er det, vi kender i alle andre Retter. Det forekommer mig at være det rigtige ogsaa i dette Tilfælde.

I § 72 findes Ordet „Præsident“ brugt saaledes, at det, forekommer det mig, dels betyder den fungerende, dels betyder den valgte, den, der er den faste Præsident.

Det er altsaa disse Bemærkninger, jeg har ment det rigtigt at gøre ved denne Lejlighed, idet Lovforslagets Behandling maa ske former sig lidt anderledes, end et saadant Lovforslags Behandling ellers vilde, da der ikke har været Tale om at foreslaa Udvalg. Jeg haaber, at Rigsdagens mægtige og den højtærede Justitsminister vil tage Hensyn til disse beskedne Bemærkninger.

Justitsministeren (Steincke): Den voldsomme Tilslutning, dette Lovforslag har faaet, nøder mig først til at takke samtlige ærede Ordførere, ogsaa den ærede sidste

Ordfører (Victor Pürschel), der i Virkeligheden gjorde Udvalgsbehandling næsten overflødig, skønt det vist ikke fra nogen Side havde været Tanken, at dette Lovforslag ikke skulde gennemses i et Udvalg.

Jeg takker først den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Fr. Dalgaard) og er enig med ham i den Opfattelse, han gjorde gældende, og som ogsaa det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel gjorde gældende, at man ikke kan slutte sig til Retsplejeudvalgets Mening med Hensyn til de politiske Rigsretsdommeres Inhabilitet; men som man vil lægge Mærke til, har Justitsministeriet i Bemærkningerne ogsaa kun refereret, hvad Retsplejeudvalget i denne Henseende har udtalt, men har ikke givet disse Udtalelser Tilslutning og har netop af de Grunde, som det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel særlig anførte, ikke givet dem Tilslutning.

Jeg synes ikke, at jeg kan lade de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. J. S. Foget gjorde om Begrundelsen for Frifindelse i de tidligere Rigsretssager, ligge uden en lille Tilføjelse. Man maa jo ikke glemme, at Rigsretssagerne er Straffesager, og at Straffesager i disse som i alle andre Tilfælde, og ikke mindre i disse end i andre Tilfælde, forudsætter subjektive Betingelser for Straf. Disse subjektive Betingelser maa være Forsæt eller i hvert Fald grov Uagtsomhed, og naar dette er Tilfældet, og man ser paa disse hidtidige Rigsretssager ud fra denne Opfattelse, vil man kunne forstaa Resultatet. Saa vil man ogsaa kunne forstaa, forekommer det mig, at det ikke er saa afgørende, om der er flere eller færre politiske Elementer i Rigsretsdomstolen, idet Forholdet vil være det, at man ikke kan sige, at en Politiker skulde være hildet, blot fordi det drejer sig om en Sag mod en Minister, naar det ikke drejer sig om en rent saglig Uenighed med Ministeren, men det drejer sig om at afgøre, i hvilken Udstrækning vedkommende opfatter denne Minister som havende handlet i ond Tro el. lign. I den Retning skulde vi vel ikke, selv om vi er Politikere, være afskaaret fra at kunne udtale os i Straffesager. Jeg maa hævde, at det vilde være meget uheldigt netop i Rigsretsdomstolen, der dømmer en Minister, ikke at have et meget væsentligt politisk Element, fordi hele Baggrunden for disse Sager ofte er af den Karakter, at man ikke kan forvente, at de rent juridiske Dommere skulde have tilstrækkelig omfattende Indsigt til at faa den rette Bedømmelse frem. Derfor vil jeg ikke anse det for heldigt at lade Højesteret være alene